

Ez 37,1-14, Salvátor 30.5.21 (Trojiční)

Slavíme dnes neděli, tradičně zvanou Trojiční. Neděli, kdy církev slaví Boží dílo, Boží příběh jako dějství, při němž je ve hře aktivita a vztah Otce, Syna, a Ducha. Nechci a nebudu se věnovat dogmatu. Dogma, byť církevní, je vždycky jen lidské vyjádření toho, jak Boží dílo, Boží příběh, to lidskými slovy nepopsatelné, neuchopitelné lidskými škatulkami, přece jen nějak uchopit a pro svou dobu sdělit. Zajímá mne něco jiného, jak aktivita, činy a vztahy Otce, Syna a Ducha potkávají NÁS. Dnes. V našich životních okolnostech, nadějích i beznadějích.

Slavíme letos tuto neděli v době, kdy se jako společnost i jako společenství církve probíráme z izolovanosti a umrtvenosti, do níž nás uzavřela epidemie a její společné zvládnání / nezvládnání. Z mnoha zkušeností a svědectví lidí blízkých i vzdálených je cítit únavu, ba vyčerpanost. Nejen jako stav zdravotní, ale životní rozpoložení, stav existence. Naše motivace, chuť pouštět se do věcí, řešit úkoly a výzvy jsou přidušené dekou epidemie. Jak moc, na jak dlouho, teprve začínáme společně i každý zvlášť zjišťovat. Mnozí mají pocit, jako by táhli těžkou káru každodenního usilování, služby, nutnosti vyrovnat se s omezeními... Zdravotníci, učitelé, rodiče, děti, živnostníci, každý má tu káru naloženou něčím trochu jiným, ale pocit vyčerpanosti je sdílený. Světlem na konci tunelu zůstává očekávání, že se snad věci konečně vrátí do starých kolejí. A přitom kdesi skrytě hryže otázka: A co když ne? Co když jsme vstoupili do světa, kde rizika a vyčerpávající vykořeněnosti budou dotírat daleko častěji?

Když se ptáme, kde načerpat motivaci, nové síly, naději, tu se nám svědectví o podivuhodné aktivitě Otce, Syna a Ducha může stát zdrojem podivuhodně silné životodárné motivace. Zdrojem, odkud lze načerpat, i když sami už nemáme kde brát. Zdrojem, s nímž lze vykročit právě i do okolností nejistých či svíravých, na něž nás nikdo nepřipravil.

Poslouchejte. Povídá se, že když Izraelce vyhnali ze zaslíbené země a přesídlili do Babylona, nářek těch zajatých, ze všech navyklých životních okolností vytržených (jimž přitom po materiální stránce nevedlo nijak bídě), že ten nářek zněl: **uschly kosti naše a zhynula naděje naše**. To, čemu jsme věřili, co dávalo našemu životu smysl, to skončilo pohřbeno kdesi v minulosti za námi, na smetišti dějin.

Právě proto vyprávění proroka Ezechiele začíná v údolí, které nejvíc ze všeho připomíná právě to smetiště. Začíná v údolí plném suchých kostí. Přičemž údolí plné rozházených kostí, sluncem vysušených, to je údolí nadějí zcela pohřbených. Údolí děsivé prohry, zmaru. Myslet tady na nějaký závan života, to je holé šílenství. Lidé sem nechodí jako se chodí na hřbitov, k úhledným pomníkům. Lidé si takové místo připomenou leda jako hodně odstrašující příklad, jemuž je nejlepší zdaleka se vyhnout. Ezechiele sem jako ve snu přivedl Hospodin. A než si stačil říci, co je to za zlej sen, uslyšel otázku: **Lidský synu, mohou tyto kosti ožít?** Lze na tady ještě čekat život? Lze na takovém

smetišti očekávat něco dobrého?

Samozřejmě by teď mělo zaznít NE. Jen blázen může něco čekat na místě 100% naplněném rozkladem, zmarem, zánikem. Tady žádné výhonky naděje neklíčí. Jenže, jaká tu zazní odpověď? **Panovníku Hospodine - ty víš**. Ezechiele takhle odpovídá jako povoláný syn. Lidský syn, který jediný dobře rozumí, oč jde tomu hlasu z nebes. Odpovídá jako ten, který výzvy a otázky Hospodinovy bere vážněji, než vlastní zkušenosti či nářky svého lidu. Odpovídá jako ten, kdo se dal do služby poznání: Ne náš odhad situace – ale Hospodinovo pozvání a výzvy.

Ne naše pocity – ale zvěst o tom, co dokáže moc předivná. Ne naděje, pro kterou najdeme nějaké rozumné odůvodnění – ale Boží zaslíbení. **Panovníku Hospodine, ty víš**.

A pak ten lidský syn slyší: Budeš těmhle suchým kostem kázat. Vyřídíš těmhle „posluchačům“, že Hospodinova životodárná moc ještě zdaleka není vyčerpaná. Hospodin do vás uvede svého Ducha. Proto, kosti suché, vzbudte se! Ano, když se Hospodin o nás zajímá tak, že dává svého Ducha, to má pak cenu kázat i suchým kostem. Má cenu oslovovat i ty, nad nimiž jsme sami 100x zlomili hůl. Dokonce i kdybychom jimi byli my sami. Má cenu očekávat i tam, kde na beton víme, že se ničeho nedočkáme. A prorok káže – a kosti se s rachotem skládají dohromady – a pokrývají se šlachami a svaly – a ejhle, už tu místo kostí leží pěkně poskládané figuríny.

Ale dech, jako znamení života, dech v nich ještě nebyl. Zázrak s poloviční účinností? Ne, protože obživující dary ještě nejsou u konce.

Teprve teď jeho slovu, slovu tohoto povolaného lidského syna, svěruje Hospodin svého Ducha, Ducha života, Ducha naděje. A prorok káže, a jako víchř ze všech světových stran ten dech života přijde. A ejhle, místo smetiště, kde se válely poházené suché kosti, tu najednou stojí převelice akceschopné mužstvo. (Přičemž to neplatí jen o mužích :-)

Krásně si na tomhle vypravování můžeme ozřejmit, **nač bibličtí vypravěči myslí, když vyprávějí o Božím duchu**.

Jako by to byl osvěžující závan dprostřed mrtvolného parna, záchvěv života uprostřed ubezdušujícího umírání. Jako víchř svobody přichází a zmocňuje tento duch svědky Boží, kteří mají vysvobodit lid Izraelský z nepřátelské poroby. Jako dech pravdy přichází, když všichni začali nasávat lež a klam. Jako silný závan naděje přichází, když Boží lid balí kufry a hází flintu do žita. Jako dech ochotnosti a nové síly zavane, když se ze sebe snažíme vydolovat nějakou aktivitu, a zjišťujem, že není kde brát. Tohle všechno má na mysli i evangelista Jan, když do svého vyprávění o setkání Vzkříšeného Krista s učedníky zařadil i onu zvláštní historku: jak se Vzkříšený překvapivě postavil zrovna dprostřed zamčeného společenství učedníků – obdařil ustrašené pokojem – vzbudil v nich radost – poslal je do světa... – a pak na ně dechl a řekl **Přijměte Ducha svatého**. Doslova tam stojí **zadul na ně**. Zadul na ně, tak jako když Ezechiele volal do akce víchř života, aby obživil suché kosti. Zadul na ně, aby ožili nadějí, a rozběhli se do světa jako svědkové svědkové života, který nepřemůže ani

smrt. Tímto dechem dal Vzkříšený Pán povstat a dává povstávat své církvi. Tímto dechem ožíváme. Proto s takovou důvěrou můžeme volat *Přijď již, přijď Duchu stvořiteli.*

Když se najde lidský Syn, ochotný dát se do služby zájmu Otce nebeského o nás lidi, když se tomuhle povolání bez výhrad otevře, vane přitom dřív či později i Duch. Boží dech nového života. Nového života tam, kde pro něj nebylo šance.

Kde tohle vichrování hledat? Kde ho čekat, odkud na nás fouká dech života? **Přichází skrze zvěst slova.** A ke slovu, do akce se dostává skrze slova příběhů Boha Izraele a Otce Ježíše Krista. Nečekejme tedy na nějaké náboženské tornádo, vichřici zázraků či sezónní kostelové smrště. Stačí naslouchat příběhům svědků Hospodinových, příběhům v nichž hraje hlavní roli Syn, a naslouchat s oním *Panovníku Hospodine, ty víš.* Přiznat, že zdaleka nejsme frajeři, kteří všechno zvládnou. Přiznat, že na nás často padá rozpoložení suchých kostí.

A především, naslouchat hlasu svědků Boha Izraele a svědků Vzkříšeného Krista jako závanu naděje, jako větru svobody. Pak poznáme, že Hospodinovo dílo není dílo hřbitovní, dílo k pohřbení, ale dílo obživení a nových začátků. I pro nás. Pak poznáme, že rozhodující není, jestli jsme ve formě jako nadupaní borci, anebo marně lapáme po dechu. Pak poznáme, že od Hospodina smíme očekávat novou budoucnost i tehdy, když nám okolnosti i naše odhady situace velí už všechno zabalit.

Tohle všechno smíme čekat, když nasloucháme hlasu biblických svědků. Nikoli jako vypravěčům oposlouchaných zaprášených historek, ale jako neskladnému a provokujícímu svědectví. Svědectví o životě vysvobozeném právě i zpod deky frustrací, ztráty motivace, úzkostí a nekonečné únavy. Když duch Vzkříšeného, duch prorockých písní a slov, dech evangelia zavěje, vstane z mrtvých naděje. Pak i v našem postcovidovém údolí probudí se mrtvolý. AMEN.

Ez 37,1-14, Salvátor 30.5.21 (Trojiční)

Píseň 366,1+6

In: *Laskavě ses kdysi Hospodine projevoval k zemi své, umožnil jsi návrat Jákobovi. Odpustil jsi nepravost lidu svého, přikryl jsi všeliký hřích jejich. Zdali ty nás zase neobživíš, tak aby lid tvůj radoval se v tobě? Ukaž nám, Hospodine, milosrdenství své a spasení své dej nám.*
AMEN. Ž 85,2n.7n

Píseň 85

Modlitba

Náš Pane, díky tvé podivuhodné moci smíme my, tady a teď vidět sebe sama jako společenství tvého lidu. Patří nám blízkost tvého Království. Smíme oživat nadějí navzdor všemu, co skličuje. Smíme oživat láskou navzdor sobectví. Smíme oživat pokojem navzdor strachu a nenávisti. Pane, předkládáme ti teď všechno, co daru života od tebe odporuje a brání. Předkládáme ti nedověru nás, křesťanů. Předkládáme povrchní spokojenost i lacinou unařikanost. Ty víš, jak málo náš život, život církve i tento svět odpovídají všemu tomu, cos vykonal a konáš. Prosíme tedy, projev se jako svrchovaný dárce záchran, jako zdroj pokoje i naděje. Svým slovem nás ujisti, že jsi při díle daleko častěji, než se sami odvážíme spolehnout. AMEN.

1. čtení J 20,19-23

Píseň 443

kázání

Píseň (Divné to věci) Svitá 50

Ohlášky

Přímluvy

Náš Pane, chválíme tě, že jsi nás opět ujistil svou blízkostí. Buď s námi Duchem svatým, ať vždy s novou silou zaslechneme ujištění, že tu nejsme sami, vydáni na pospas všemu, co zbavuje naděje a zotročuje lidský život. *Kyrie eleison.*

Konej i s námi své divné věci, jimiž obdarováváš nadějí a povoláváš k následování a motivuješ k tomu ujímat se úkolu tvých svědků. Neodjímej nám svého Ducha, ať to, co jsme nyní směli přijmout, prorůstá doprostřed všedních dní. *Kyrie eleison*

Tvoř nás svědky tvé naděje a víry i tam, kde o tvém díle nikdo neví či nechce vědět – i tam, kde panuje lhostejnost a otupělost – tam, kde lidé žijí ve sváru a odcizení. *Kyrie eleison*

Prosíme za rodiny a města a země, kde není viditelné místo ani pro pokoj, ani pro svobodu, ani pro pravdu, ani pro milosrdenství. Ty sám nás provázej, ať i skrze náš život prozařuje do tohoto světa nadějnost a obnovující moc tvého království. *Kyrie eleison*

OTČE NÁŠ

Poslání Ga 5,25n

Požehnání

Milost našeho Pána JKa, láska Boží a přítomnost DS se všemi vámi. Amen.

Píseň 642,5